

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

DIANA PALMER

ENNE PÄIKESETÕUSU

Diana Palmer
BEFORE SUNRISE
2005

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2005 by Diana Palmer
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M08276614
ISBN 978-9949-25-579-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

1

Knoxville, Tennessee, mai 1994

Rahvast oli palju, kuid mees torkas selle keskel silma. Ta oli pikem kui enamik teisi pealtvaatajaid ja nägi oma kallid halli vestiga rätsepaülikonnas elegantne välja. Tal oli suurte mandlikujuliste mustade silmade ja lühikeste ripsmetega kõhn, tõmmu, pisut armiline nägu. Tema suu oli lai ja kitsaste huultega, lõug kangekaelselt esile tükkiv. Tema tihedad süsimustad juuksed olid kinnitatud korralikku hobuse-sabasse, mis ta seljal peaaegu vöökohani ulatus. Veel mõned mehed laval kandsid oma juukseid samal moel. Kuid nemad olid valged. Cortez oli komantš. Temal oli taust, et seda ebaharilikku soengut kanda. Tema puhul nägi see välja sensuaalne ja metsik ning isegi pisut ohtlik.

Veel üks patsiga mees, taanduva juuksepiiri ja paksude prilliklaasidega punapea, irvitas ja näitas talle sõrmedega võidumärki. Cortez kehtitas ükskõikselt õlgu ja suunas tähelepanu lõputseremooniale. Ta oli siin vastu oma tahtmist ja kõige vähem tundis ta soovi sõbralik olla. Kui ta oleks teinud oma tahtmist mööda, oleks ta endiselt

Washingtonis, vaatamas läbi föderaaljuhtumite materjale, mida tal peagi kohtus hagama tuleb hakata.

Ülikooli dekaan teadustas lõpetajate nimesid. Ta oli jõudnud k-täheni ja kava kohaselt oli Phoebe Margaret Keller selles grupis teine nimi.

Knoxville'is oli ilus kevadpäev, seega peeti Tennessee ülikooli lõpuaktust väljas. Phoebe võis ära tunda pika plaa-tinablondi punupatsi järgi, mis ta tumeda rüü seljal vookles, kui ta ühe käega diplomi vastu võttis ja teisega dekaani kätt surus. Ta läks poodiumi eest läbi ja lükkas mütsil oleva tuti teisele poole. Cortez nägi oma kohalt naise muiet.

Ta oli kohtunud Phoebeaga aasta varem, kui oli uurinud keskkonnasabotaazi Charlestonis, Lõuna-Carolinas. Phoebe, antropoloogiaspetsialist, oli aidanud tal jälile jõuda toksiliste jäätmete asukohale. Ta oli pidanud naist tolle poisilikust välimusest hoolimata rohkem kui kütkestavaks, kuid aeg ja pingeline töö olid olnud nende vastu. Ta oli lubanud lõpuaktusele tulla ja siin ta nüüd oli. Kuid nende vanusevahe oli siiski üsna hirmuäratav, sest tema oli kolmkümmend kuus ja Phoebe kakskümmend kolm. Kuid ta tundis Phoebe tädi Derriet, olles töötanud temaga koos Kane Lombardi reostusjuhtumi kallal. Kui tal oleks vaja lõpetamisele ilmumise jaoks põhjust, siis Phoebe on Derrie kadunud venna laps ja tema on peaaegu perekonnasõber.

Dekaani hääl kõlas ühetooniliselt edasi ning üks lõpetaja teise järel võttis vastu oma diplomi. Tseremoonia sai usumatult kiiresti läbi ja selges Tennessee õhus helisesid rõõmuhõisked ja õnnitlussõnad.

Tõmbamata rohkem tähelepanu, kui rõõmsameelne rahvahulk lõpetajate poole suundus, hoidis Cortez end

neid silmitsedes tahapoole. Tema mustad silmad tõmbusid pilukile, kui talle üks mõte tekkis. Phoebe ei ole massides liikuja. Ta on, nagu Cortezki, omaette hoidja. Kui ta asub inimeste hulgast oma tädi Derriet otsima, siis alustab ta vaiksemast paigast. Seega hakkas Cortez otsima teisi võimalusi, et staadionilt parklasse jõuda. Mõned minutid hiljem ta leidiski naise liikumas mööda maja äärt, oma liiga pikka rüüsse takerdudes ja peaaegu tasakaalu kaotades pobisemas omaette inimestest, kes ei suuda rüüde jaoks korralikult mõõtu võtta.

„Räägid ikka veel iseendaga, nagu ma näen,“ ütles mees vastu seina toetudes, käed rinnal ristatud.

Naine tõstis pilgu ja nägi teda. Andmata aega selleks valmistuda, levis üle Phoebe siledade näojoonte rõõm sellise säraga, et võttis mehe hingetuks. Naise kahvatusinised silmad sädelesid ja suu, ilma huulepulgakihita, avanes järsult sissetõmmatud hingetõmbega.

„Cortez!“ hüüatas ta.

Phoebe nägi välja nii, nagu võiks kutset ootamata otse mehe käte vahele joosta, ning Cortez naeratas järeleandlikult, tulles talle vastu. Ta tõukas end seinast eemale ja avas käed.

Naine astus nende vahele ilma igasuguse kõhkluseta, surudes end mehe vastu, kui too ta tugevasti oma embusse haaras.

„Sa tulid,“ mõmises Phoebe õnnelikult mehe õla vastas.

„Ma ju ütlesin, et tulen,“ meenutas Cortez talle. Ta pugistas naise ohjeldamatu entusiasmi peale naerda. Mehe kõhetu käsi kergitas Phoebe pilku otsides tema lõuga. „Neli aastat rasket tööd tasus ära, ma näen.“

„Nii see on. Ma olen teaduskraadi omanik,” vastas naine naeratades.

„Kinnitatud,” nõustus mees. Tema pilk langes Phoebe roosale pehmele suule ja tumenes. Ta tahtis need mõned sentimeetrid lähemale kummarduda ja naist suudelda, kuid oli liiga palju põhjusi, miks ta seda tegema ei peaks. Tema käsi oli naise käsivarrel, ja kuna ta oma instinktidega nii kõvasti võitles, hakkas ta haare pingule tõmbuma.

Phoebe tõmbas end tema käest eemale. „Sa murrad mu luud,” protesteeris ta õrnalt.

„Vabandust.” Cortez laskis vabandavalt naeratades naisest lahti. „Quanticos saadud väljaõpe on visa kaduma,” lisas ta kergel toonil, vihjates oma teenistusele FBI-s.

„Mitte ühtegi musi, hmh?” ütles naine pika noomiva ohkega, mehe tumedaid silmi otsides.

Üks silm tõmbus lõbustatult kissi. „Sina oled antropoloogia-spetsialist. Ütle mulle, miks ma sind ei suudle,” õrritas mees.

„Põlisameeriklased,” alustas naine rahulolevalt, „eriti põlisameeriklastest mehed, näitavad oma tundeid harva avalikult. Inimeste ees mind suudelda oleks sinu jaoks sama vastumeelne kui nende ees lahti riietuda.”

Mehe pilk pehmenes, kui see naise nägu uuris. „Kes iganes sulle antropoloogiat õpetas, tegi head tööd.”

Phoebe ohkas. „Liiga head. Mida ma sellega Charles-tonis peale hakkas? Ma lõpetan õpetajana...”

„Ei, seda ei juhtu,” parandas mees teda. „Üks põhjustest, miks ma siia tulin, oli sulle ühest võimalikust töökohast rääkida.”

Naise silmad läksid särama lüües suureks. „Töökohast?”

„Washingtonis,” lisas mees. „Oled huvitatud?”

„Mis küsimus!” Phoebe pilku püüdis liikumine. „Oh, seal on tädi Derrie!” ütles ta ja hüüdis naist. „Tädi Derrie! Vaata, ma lõpetasin, mul on selle kohta tõestus!” Ta hoidis tädi poole joostes diplomit üleval, kallistas teda ja surus siis kätt senaator Clayton Seymouril, kes oli olnud tädi ülemus aastaid enne seda, kui nad kihlusid.

„Me oleme mõlemad sinu üle väga õnnelikud,” ütles Derrie soojalt. „Tere, Cortez!” säras ta. „Sa ju tunnud Claytonit, kas pole?”

„Mitte otseselt,” vastas Cortez, kuid surus sellest hoolimata mehe kätt.

Claytoni enesekindlad huuled kõverdusid naeratuses. „Ma olen sinust palju kuulnud oma õmehelt, Kane Lombardilt. Tema ja mu õde Nikki tahtsid täna siia tulla, aga nende kaksikud on haiged. Ta ei unusta kunagi, mis ta sulle võlgneb. Kane maksab alati oma võlad.”

„Ma tegin oma tööd,” meenutas Cortez talle.

„Mis Haralsonist sai?” küsis Derrie uudishimulikult, viidates pisikurjategijale, kes oli peitnud mürgiseid jäätmeid ja oleks ühe hävitava hoobiga Clayton Seymourile kongressikoha ja Kane Lombardile tema äri maksuma läinud.

„Haralson sai kakskümmend aastat,” vastas Cortez käsi sügavale taskusse lükates. Ta naeratas külmalt. „Mõningatel juhtudel naudin ma süüdistamist rohkem kui teistel.”

„Süüdistamist?” küsis Derrie. „Aga eelmisel aastal Charlestonis ütlesid sa mulle, et töötad CIAs?”

„Ma töötasin lühikest aega CIAs ja FBI-s,” vastas mees. „Aga viimased paar aastat olen ma olnud riiklik süüdistaja.”

„Kuidas sa siis nuhkisid välja need inimesed, kes mürgiseid jäätmeid peidavad?” käis naine peale.

„Mul lihtsalt vedas, ma arvan,” vastas Cortez mahedalt.

„See tähendab, et ta ei räägi sellest pikemalt,” pomises Phoebe kuivalt. „Anna alla, tädi Derrie.”

Clayton heitis Phoebele uudishimuliku pilgu, millele too naeratuslega vastas. „Cortez ja mina oleme sõbrad,” ütles ta mehele. „Sa võid tänada tema uurivat vaistu, mis su kongressikoha päästis.”

„Seda ma kindlasti teen,” vastas Clayton lõdvestudes. „Ma ajasin peaaegu kõik vussi,” lisas ta sooja, õrna pilku Derrie poole heites, kes teda lahke naeratuslega vaatas. „Kui sa täna õhtul linnas oled, siis me sooviksime väga, et sa meiega koos õhtustaksid,” ütles ta Cortezile. „Me viime Phoebe lõpetamise tähistamiseks välja sööma.”

„Ma soovin, et mul oleks aega,” vastas mees vaikselt. „Ma pean täna õhtul tagasi minema.”

„Arusaadav. Sel juhul kohtume mõni teine kord, Washingtonis,” ütles Derrie, hämmeldunud tugevate võngete üle, mida ta oma vennatütre ja Cortezi vahel tajus.

„Mul on vaja midagi Phoebega arutada,” ütles mees Derrie ja Claytoni poole pöördudes. „Mul on vaja ta umbes tunnikeseks endaga kaasa võtta.”

„Ole lahke,” ütles Derrie. „Me läheme hotelli tagasi, jooime kohvi ja sööme kooki, ning puhkame kella kuueni. Siis tuleme sulle järele, et õhtusöögile minna, Phoebe.”

„Tänan,” ütles naine. „Oh, mu müts ja rüü...!” Ta tõmbas selle seljast, mütsi peast ja ulatas need Derriele.

„Phoebe, oota, kas silmapaistvate tulemustega lõpetajad ei ole mitte dekaani juurde lõunasöögile kutsutud?” küsis Derrie äkitselt.

Phoebe ei kõhelnud. „Nad ei tunne minust kindlasti puudust,” vastas ta ja lehvitas, minnes Corteziga kaasa.

„Silmapaistvate tulemustega lõpetaja ka veel,” sõnas mees, kui nad läbi rahvahulga tagasi tema rendiauto poole liikusid. „Miks see mind ei üllata?”

„Antropoloogia on minu elu,” ütles Phoebe lihtsalt, peatudes korraks, et ühe sõbraga õnnitlusi vahetada. Ta oli õnnest lausa seitsmendas taevas.

„Hästi tehtud, Phoebe,” pomises neiu kaaslane Cortezi poole kuiva pilku heites, kui nad edasi hakkasid liikuma, „oma antropoloogia kodutöö lõpetamisele kaasa tuua.”

„Bill!” hüüatas neiu, müksates teda.

Phoebe pidi itsituse alla suruma. Cortez ei naeratanud. Kuid samas ta ka ei plahvatanud. Ta vaatas Phoebet tõsise pilguga.

„Vabandust,” pomises Phoebe. „Täna on selline peast segi päev.”

Mees kehtas õlgu. „Pole vaja vabandust paluda. Ma mäletan küll, milline see lõpuaktuse päev on.”

„Sinul on kraad õigusteaduses, eks ole?”

Cortez noogutas.

„Kas su perekond tuli sinu lõpetamisele?” küsis Phoebe uudishimulikult.

Mees ei vastanud. Ta vaikis sihilikult ja oleks pidanud panema neiu end ebamugavalt tundma, kuid Phoebe ei hoidnud end temaga kunagi tagasi.

„Järjekordne otse ämbrisse astumine,” ütles ta otsekohe. „Ja mina juba arvasin, et olen õppinud jalge ette vaatama!”

Cortez kõkutas vastu tahtmist naerda. „Sa oled sama parandamatu, nagu ma sind mäletan.”

„Mind hämmastab, et sa mind üldse mäletasid või et sa võtsid vaevaks välja uurida, millal ja kus mu lõpetamine

toimub, et saaksid kohale tulla,” ütles Phoebe. „Ma ei saanud sulle kutset saata,” lisas ta häbelikult, „sest mul ei olnud sinu aadressi. Ma ei osanud sind tegelikult üldse oodata. Me veetsime eelmisel aastal vaid tunni või paar koos.”

„Need olid väga meeldejäädavad. Mulle ei meeldi eriti naised,” ütles mees, kui nad jõudsid tagasihoidliku rendiauto juurde, milleks oli hall lähiminevikust pärinev Ameerika auto. Ta pöördus ja vaatas naisele tõsiselt otsa. „Tegelikult,” lisas ta tasakaalukalt, „ei meeldi mulle eriti avalikul väljanäitusel olla.”

Phoebe kergitas mõlemat kulmu. „Aga miks sa siis siin oled?”

Cortez pistis käed sügavale taskusse. „Sest sa meeldid mulle,” vastas ta. Tema tumedad silmad tõmbusid pilukile. „Ja ma ei taha seda.”

„Palju tänu!” hüüatas neiu ärritunult.

Mees jõllitas teda. „Mulle meeldib suhtes ausus.”

„Kas meil on suhe?” küsis Phoebe süütult. „Ma ei märganudki.”

Mehe üks suunurk langes allapoole. „Kui meil oleks, siis sa teaksid seda,” ütles ta pehmelt. „Aga ma tulin, kuna lubasin tulla. Ja see töökohapakkumine on tõeline. Ehkki,” lisas ta, „see on üsna tavatu.”

„Mul siis ei palutagi Smithsonianis arhiive üle võtta? Milline pettumus!”

Mehe kurgust kerkis naer. „Naljakas tüdruk.” Ta avas liialdatud kannatlikkusega kõrvalreisija ukse.

„Ma tõepoolest ärritan sind, eks ole?” küsis Phoebe autosse istudes.

„Enamik inimesi on piisavalt taiplikud, et mulle minu päritolu mitte liiga sageli meelde tuletada,” vastas Cortez

rõhutatult pärast seda, kui oli autosse istunud ja ukse kinni tõmmanud.

„Miks?” küsis naine. „Sul on piisavalt vedanud, et elad ajastul, mil etnilisust hinnatakse, mitte ei suhtuta eelarvamusega.”

„Hah!”

Phoebe tõstis käed. „Hea küll, hea küll, see ei ole päris tõsi, aga sa pead tunnistama, et praegune ühiskond on parem kui üheksakümmend aastat tagasi.”

Cortez käivitas mootori ja keeras kõnnitee äärest välja.

Ta juhtis autot samasuguse kergusega, nagu näis tegevat kõike muudki. Tema käsi liikus pintsakutaskusse ja näole ilmus grimass.

„Otsid midagi?” küsis Phoebe.

„Sigarette,” vastas mees raskelt. „Ma unustasin. Jätsin suitsetamise jälle maha.”

„Sinu kopsud ja minu omad hindavad kõrgelt seda ohverdust.”

„Minu kopsud ei räägi.”

„Minu omad küll,” ütles naine rahulolevalt. „Nad ütlevad „ära suitseta, ära suitseta...””

Mees naeratas vaevu märgatavalt. „Sa lausa pulbitsed, eks ole?” märkis ta. „Ma ei ole kunagi tundnud kedagi, kes oleks nii vaimustatud.”

„Jah, noh, see on nii sellepärast, et sa kannatad sensoorse vajakajäämise käes, mille põhjuseks on see, et oled liiga palju aega oma pikka nina juuraraamatutes hoidmisele kulutanud. Igavad, kuivad, tüütud asjad.”

„Õigusteadus ei ole igav,” vastas mees.

„See sõltub sellest, kummal poolel sa istud.” Phoebe kortsutas kulmu. „Sellel töö, millest sa mulle rääkima

hakkad, ei ole tegemist millegi juriidilisega, ega ju? Sest mul oli ainult üks kursus riigiteadust ja paar tundi ajalugu, kuid...”

„Ma ei vaja kohtuametnikku,” vastas Cortez.

„Mida sa siis vajad?”

„Sa ei hakkaks tööle minu heaks,” täpsustas mees. „Mul on sidemed ühe grupiga, mis võitleb põlisameerika hõimude suveräänsuse eest. Neil on advokaatide koosseis. Ma mõtlesin, et sa võiksid oma antropoloogiataustaga väga hästi nende hulka sobida. Ma olen tõmmanud mõnd nõõri, et sulle intervjuud saada.”

Phoebe ei vastanud kohe. Tema pilk oli kätel. „Ma arvan, et sa unustad midagi. Minu erialaks on antropoloogia. Enamik sellest on kohtuantropoloogia. Kondid.”

Cortez heitis talle pilgu. „Seda sa nende juures töötades ei tee.”

Naine vaatas üksisilmi aknast välja. „Mida ma siis tegema hakkaksin?”

„See on kontoritöö,” tunnistas mees. „Aga hea töö.”

„Ma hindan seda, et minule mõtlesid,” ütles Phoebe ettevaatlikult. „Aga ma ei saa loobuda välitöödest. Sellepärast ma taotlengi töökohta Smithsoniani antropoloogiaosakonnas.”

Cortez oli tükk aega vait. „Kas sa tead, mida põlisrahvad arheoloogia suhtes tunnevad? Meile ei meeldi, kui inimesed kaevavad üles meie pühasid paiku ja sugulasi, ükskõik kui vanad nad ka on.”

„Ma lõpetasin äsja ülikooli,” meenutas naine talle. „Loomulikult tean. Kuid arheoloogia on palju enamat kui vaid luukerede väljakaevamine!”